

ОРГАНІЗАЦІЯ ІГРОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В НОВІЙ УКРАЇНСЬКІЙ ШКОЛІ  
(НА ПРИКЛАДІ МОЛОДШОГО ШКІЛЬНОГО ВІКУ)ORGANIZATION OF PLAY ACTIVITIES IN A NEW UKRAINIAN SCHOOL  
(ON THE EXAMPLE OF PRIMARY SCHOOLCHILDREN)

У статті аналізується ступінь оволодіння майбутніми вчителями фізичної культури сучасними педагогічними технологіями, нестандартними рухливими і спортивними іграми та новітніми видами спорту. У цьому контексті з'ясовано, що основним показником діяльності нового українського вчителя фізичної культури має стати не сума знань, яку він ретранслює учневі, щоб останній засвоїв за час перебування в школі, а ступінь оволодіння сучасними педагогічними технологіями, акцентованими на ігрову діяльність. Наголошено, що використання нових видів спорту на уроках фізичної культури у початковій школі потребує спеціальних знань зі сторони педагога щодо специфіки їх застосування на практиці. З'ясовано, що вклавши зміст фізичного виховання в ігрову оболонку, майбутній вчитель фізичної культури зможе спрямувати освітній процес на формування особистості дитини, її соціалізацію, розвиток пізнавальних інтересів, закріплення й удосконалення набутих знань, умінь і навичок природнім для дітей шляхом. З'ясовано, що разом із Junior Z та МОН пропонується до викладання на шкільних уроках фізкультури сім нових видів спорту, застосування яких на практиці потребує постійного розвитку і саморозвитку сучасного вчителя фізичної культури. Враховуючи цю обставину зроблено висновок, що «професійний саморозвиток вчителя фізичної культури» це: «безперервний процес навчання здобувача освіти та його умінь застосовувати на практиці нові види спорту»; «самостійне вивчення професійно-орієнтованих методик фізичного виховання»; «уміння проводити на практиці змагання з нових видів спорту»; «уміння проводити спортивно-масові заходи в НУШ»; «розвиток та вдосконалення професійних здібностей»; «процес, спрямований на досягнення творчої індивідуальності вчителя фізичної культури»; «процес, спрямований на інноваційний розвиток вчителя фізичної культури».

Контент-аналіз дозволив виявити, що майбутні учителі фізичної культури підготовлені до проведення таких видів спорту як, корфбол (45,7% досліджених), чирлідінг (19,8%), петанк (17,9%), флорбол (33,9%), регбі-5 (23,9%), бадмінтон (56,5), фризбі алтимат (59,6%) тощо.

Отже, більшість студентів оцінюють рівень власної теоретичної підготовки щодо використання на практиці нових видів спорту достатнім для успішної реалізації у процесі професійної діяльності ігрових методик з молодшими школярами.

**Ключові слова:** молодший школяр, здобувач вищої освіти, спортивні ігри, рухливі ігри, ігрові методики, нові види спорту.

*The article analyzes the degree of mastery of future physical culture teachers with modern*

*pedagogical technologies, non-standard moving and sports games and the latest sports. In this context, it was found that the main indicator of the activity of a new Ukrainian physical culture teacher should not be the amount of knowledge he relays to the student, so that the latter learns during his stay at school, but the degree of mastery of modern pedagogical technologies, focused on game activities. It is emphasized that the use of new types of sports in physical education lessons in primary school requires special knowledge on the part of the teacher regarding the specifics of their application in practice. It has been found that by putting the content of physical education into a game shell, the future physical culture teacher will be able to direct the educational process to the formation of the child's personality, his socialization, the development of cognitive interests, consolidation and improvement of acquired knowledge, abilities and skills in a natural way for children. It was concluded that 73.36% of the surveyed college students are satisfied with the list of educational components aimed at forming the skills of using gaming technologies in practice. The majority of students assess the level of their own theoretical training as sufficient for the successful implementation of game methods with younger schoolchildren in the process of professional activity.*

*It was found that together with Junior Z and MES, 7 new sports are offered for teaching in school Physical Education lessons, the application of which in practice requires constant development and self-development of a modern Physical Education teacher. Taking this circumstance into account, it was concluded that "professional self-development of a physical culture teacher" is: "a continuous process of education of the learner and his ability to apply new types of sports in practice"; "independent study of professionally oriented methods of Physical Education"; "the ability to conduct competitions in new types of sports in practice"; "the ability to conduct sports and mass events at the NUS"; "development and improvement of professional abilities"; "a process aimed at achieving the creative individuality of a Physical Education teacher"; "a process aimed at the innovative development of a physical culture teacher."*

*The content analysis revealed that future Physical Education teachers are prepared to play such sports as Korfbal (45.7% of the respondents), Cheerleading (19.8%), Pétanque (17.9%), Floorball (33.9%), Rugby five (23.9%), Badminton (56.5%), Ultimate Frisbee (59.6%), etc.*

*Therefore, the majority of students assess the level of their own theoretical training regarding the practical use of new types of sports as sufficient for the successful implementation of game methods with younger schoolchildren in the process of professional activity.*

**Key words:** junior high school student, student of higher education, sports games, mobile games, game methods, new types of sports.

УДК 378.04:338.48  
DOI <https://doi.org/10.32782/2663-6085/2023/63.1.26>

**Денисенко Н.Г.,**  
докт. пед. наук,  
декан факультету початкової освіти  
та фізичної культури  
Комунального закладу вищої освіти  
«Луцький педагогічний коледж»

**Дишко О.Л.,**  
канд. пед. наук, доцент,  
доцент кафедри фізичної культури  
Комунального закладу вищої освіти  
«Луцький педагогічний коледж»

**Табак Н.В.,**  
спеціаліст вищої категорії,  
викладач циклової комісії теорії  
і методики фізичного виховання  
Комунального закладу вищої освіти  
«Луцький педагогічний коледж»

**Василевська Л.Й.,**  
спеціаліст вищої категорії, викладач-методист,  
викладач циклової комісії теорії  
і методики фізичного виховання  
Комунального закладу вищої освіти  
«Луцький педагогічний коледж»

**Постановка проблеми у загальному вигляді.** Здійснення переходу сучасної освіти на новий зміст, структуру і термін навчання вимагає об'єктивного перегляду підходів до організації

фізичного виховання у Новій українській школі. Сучасна система освіти носить особистісно орієнтований характер. Вона ґрунтується на позиції визнання духовності й суверенності особистості. Її мета – формувати людину нового покоління починаючи з початкової школи як особистість, творця самої себе і навколишніх умов. Невипадково концептуальні засади Нової української школи знаходять своє відображення у Державному стандарті початкової освіти де висвітлено роль гри для реалізації творчих задумів, пізнавальних, соціальних, моральних, естетичних потреб дитини. У цьому ж документі зазначено, що провідним видом діяльності молодшого школяра є гра, під час якої закладаються ключові цінності особистості та забезпечується фізичний і психічний розвиток дитини [6, с. 42].

**Аналіз останніх досліджень і публікацій.** Формування національної системи фізичного виховання школярів вимагає перебудови процесу фізичного виховання, переходу до розвиваючої та гуманістичної системи освіти. Це потребує пошуку нових підходів до проведення уроків фізичної культури в Новій українській школі.

В. Верховинець переконливо доводить, що ігри (танцювальні, спортивні та рухливі) – важливі засоби фізичного виховання дітей молодшого шкільного віку, що забезпечують фізичний розвиток дитини, зміцнення здоров'я та формуванню цінностей спілкування і вольових якостей [2, с. 192].

Значним внеском у теорію і методику організації ігрової діяльності в НУШ стали праці, у яких представлено різні аспекти застосувань спортивних та рухливих ігор на уроках фізичної культури. Заслужують на увагу науково-педагогічні дослідження, присвячені: рухливим іграм і естафетам як засобам розвитку професійно важливих якостей майбутніх учителів (О. Костенко) [6]; народним іграм в системі засобів фізичного виховання дітей (Н. Труш) [11]; рухливим іграм від інстинкту до соціалізації (А. Вольчинський) [4]; народним іграми важливої складової національної культури і етнопедагогіки (С. Плахова) [10]; рухливим та спортивним іграм як засобам формування інтересу учнів до спортивно-масової роботи в школі (М. Турянська) [13]. Про окремі аспекти розвитку рухливих ігор для дітей молодшого шкільного віку ідеться в працях Є. Приступи, В. Левків, А. Цюся, В. Давидока та ін.

**Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми.** Молодший шкільний вік – як стадія психічного розвитку суб'єкта – набуває нині чітко окресленої виразності не тільки щодо попереднього вікового етапу (дошкільне дитинство), а й наступного – підліткового віку [1].

З огляду на це актуальним питанням інноваційної педагогіки фізичного виховання є використання в освітньому процесі початкової школи ігрових

методик як засобу формування рухової компетенції та ціннісних орієнтацій особистості. Водночас, як стверджує В. Довбня у безпосередній прагматичній дій учителя фізичної культури «важко відмовитися від переконання, що наявна модель «старої» освіти історично вичерпала свої можливості, перетворилася на архаїчний соціокультурний феномен і є гальмом на шляху радикального оновлення суспільства» [5, с. 247]. Погоджуємося із думкою дослідника про те, що основним показником діяльності нового українського вчителя фізичної культури має стати «не сума знань, яку він ретранслює учневі, щоб останній засвоїв за час перебування в школі, а ступінь оволодіння сучасними педагогічними технологіями, новими видами рухової активності, сучасними видами спорту. Дослідниця освітніх перетворень виділяють уміння управляти індивідуалізованим освітнім процесом за допомогою ігрових видів спорту щоб, спираючись на особистісно-орієнтований підхід, допомогти зростанню і розвитку молодшого школяра як вільного і здорового індивіда, демократичної особистості» [5, с. 247].

Означені проблеми не є новими. Про те вони набувають особливого значення у контексті концепції Нової української школи.

**Мета статті** – оцінка сучасного стану та обґрунтування особливостей організації фізичного виховання в Новій українській школі з акцентом на ігрову діяльність.

**Виклад основного матеріалу.** Вчені зауважують, що молодший шкільний вік – унікальний період розвитку психіки дитини. Саме у цьому віці закладається фундамент розвитку особистості, системоутворювальним складником якого є духовно-моральний розвиток дитини. У цьому віці, як стверджує І. Бех «змінюються соціальні позиції дитини: вона розпочинає систематично навчатися, стає членом шкільного і класного колективів. Змінюються стосунки з дорослими, головним авторитетом серед них стає вчитель» [1, с. 10]. З педагогічної точки зору І. Беха «молодші школярі хочуть зробити більше, ніж вони можуть: приймаючи рішення не враховують, а ні своїх можливостей виконати взяті на себе обов'язки, а ні тих труднощів, які можуть виникнути під час справи» [1, с. 11]. Однак провідним видом діяльності дітей, що позначається на зоні найближчого розвитку є гра (дидактична, сюжетно-рольова, спортивна, рухлива).

Рухливі ігри – найбільш доступний і ефективний метод розвитку фізичних якостей дитини, що дає можливість впливати на загальний фізичний розвиток при його безпосередній активній допомозі. Найважливіший результат гри – емоційний підйом, уміння діяти у команді, мотиваційна налаштованість на перемогу.

Рухливі ігри (спортивні, народні, музичні), на нашу думку, мають особливий потенціал для

розвитку дітей початкової школи, оскільки саме під час рухливих ігор молодші школярі засвоюють чіткі правила взаємодії з однолітками, а за рахунок колективного емоційного напруження, що супроводжує більшість рухливих і спортивних ігор, отримують можливість емпатійного сприйняття іншого. А грамотно підібрані ігри, особливо на повітрі, сприяють до того ж оздоровленню, зміцненню організму, загартовуванню і тим самим профілактиці захворювань.

Ігри, під час яких діти активно рухаються називаються рухливими іграми. Рухливі ігри – важливий засіб фізичного виховання дітей молодшого шкільного віку, що забезпечують фізичний розвиток дитини, зміцнення здоров'я дитини та формуванню цінностей спілкування і вольових якостей [2, с. 192].

На думку С. Моїсеєва «рухливі та народні ігри задовольняють майже всі основні категорії потреб дитини: вітальні (потреба у русі), у безпеці та захисті (через дотримання правил гри та створення безпечного середовища), у приналежності і любові (у грі відбувається спілкування та взаємодія, гуртується команда, міцнішає та перевіряється дружба, виявляється турбота та підтримка), пізнавальні (дитина через гру пізнає себе, колектив, суспільство, природу, цивілізацію та культуру своїх батьків), повазі (кожна дитина може себе проявити у грі та заслужити повагу та визнання від інших), самовираження (прояв своєї індивідуальності, творчості, здатності вирішувати проблеми)» [8, с. 35].

О. Кругляк вважає, що найкращими «ліками» для дітей від рухового «голоду» є ігри, які за

змістом і формою прості й доступні дітям різних вікових груп [7, с. 4]. Вони є універсальним засобом у фізичному вихованні дітей і носять велике оздоровче значення (рис. 1).

Німецький педагог Ф. Фребель одним з перших класифікував гру як педагогічне явище: ігри окремих дітей і ігри для гурту; ігри корисні й витончені, наповнені внутрішнім смислом. Гра є природною діяльністю дитини, і дорослі повинні докласти максимум зусиль для її правильної організації.

Із зарубіжних учених одним з перших, хто приступив до створення теорії гри, був К. Грос. Згідно з його теорією гра слугує школою підготовки організму до життєвих іспитів.

Однак деякі вчителі вважають гру забавою, розвагою, що вкрай є неправильно, оскільки під час гри можна багато чого навчитися. Ми поділяємо думку М. Турянської про те, що «народ споконвіку наголошував: «Де гра, там і розум». Раціонально організована рухлива або спортивна гра дає змогу виховувати у школярів такі риси характеру, як кмітливність, сміливість, стриманість, винахідливість, рішучість, організованість тощо» [12, с. 69]. Викладачеві треба стежити, щоб ігри не були одноманітними та нудними, бо ще К. Ушинський твердив: «Дитина втомлюється не від самої діяльності, а від її одноманітності, тому потрібно протягом заняття чергувати різні види діяльності».

Педагоги, психологи та вчені інших галузей стверджують, що бажання рухатися – природне бажання дитини. Діти часто, граючись за власним задумом, придумують різні за сюжетом рухливі ігри та захоплено граються впродовж тривалого

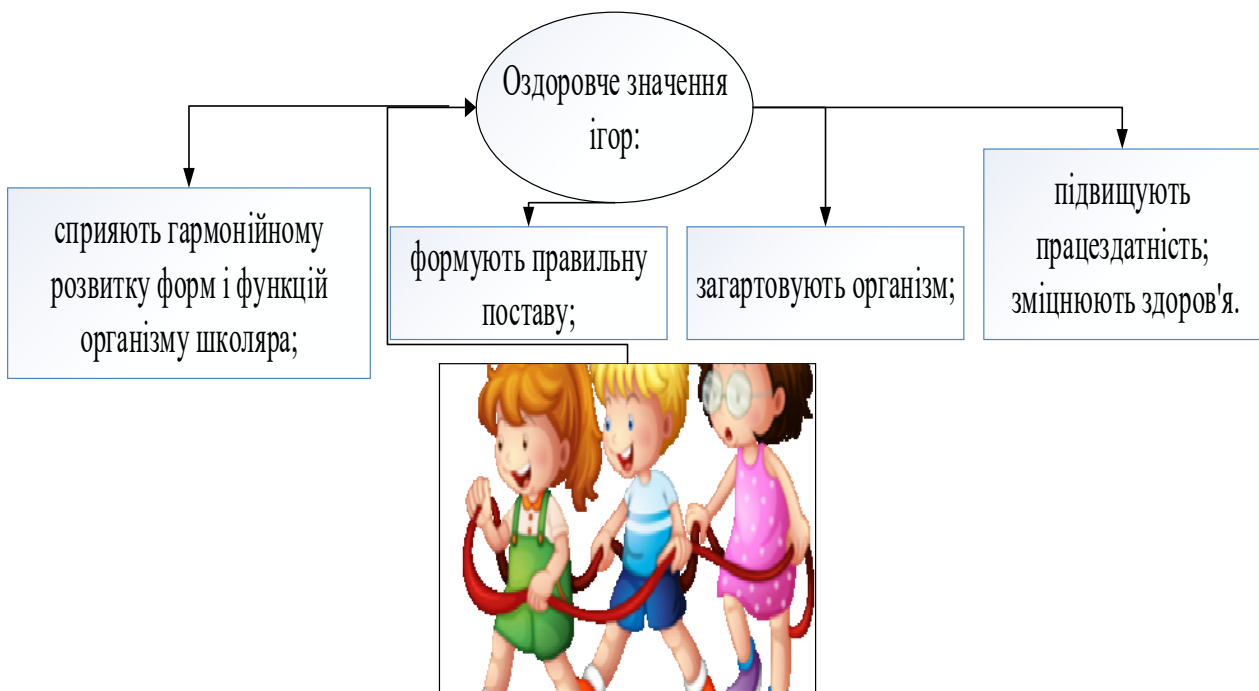


Рис. 1. Оздоровче значення рухливих ігор

часу. Найсильніше бажання дитини – це бажання, яке походить від основної потреби – руху і є засобом розвитку. Тому ігри передбачають і велике освітнє значення (рис. 2).

Більшість авторів вказують на необхідність враховувати фізкультурно-спортивні інтереси студентів при плануванні занять з фізичного виховання в молодшому шкільному віці. Так популярними видами спорту серед студентів є футбол, баскетбол, волейбол, шейпінг, туризм, легка атлетика. Результати досліджень свідчать про те, що студенти надають перевагу спортивним іграм.

З метою вивчення сучасного стану застосування ігрових технологій на уроках фізичної культури нами було розроблено авторську анкету, яка мала на меті дослідити суб'єктивне ставлення студентів 3–4 курсів Комунального закладу вищої освіти «Луцький педагогічний коледж» Волинської обласної ради до означеної проблеми (всього 58 особи).

Залежно від змістовного навантаження пунктів анкети нами використовувалося два алгоритми застосування контент-аналізу. У першому алгоритмі категоріями аналізу були безпосередньо одиниці аналізу, тобто слова та словосполучення, які слугували відповідями щодо кожного пункту. У другому алгоритмі категоріями аналізу були узагальнюючі характеристики, тобто у структурному плані категорії являли собою угруповання одиниць аналізу.

Частково проаналізуємо відповіді студентів.

На перше запитання анкети «Наскільки Ви задоволені переліком освітніх компонентів в межах освітньої програми, спрямованих на формування навичок застосування ігрових методик

на практиці?» мало на увазі як коротку оцінку, так і за чотирма категоріями «Так», «Скоріше так, ніж ні», «Скоріше ні, ніж так» та «Ні». Зазначимо, що 73,36% опитаних студентів задоволені переліком освітніх компонентів, спрямованих на формування навичок застосування ігрових методик на практиці. У свою чергу, 17,22% респондентів зауважили, що «скоріше так, ніж ні». Протилежної думки дотримувалося 4,55% опитаних – їхня позиція полягає в тому, що вони частково задоволені переліком освітніх компонентів, спрямованих на формування навичок застосування ігрових методик на практиці. На повну відсутність відповідних умов вказали 4,87% досліджуваних (цей показник ілюструє рис. 3).

Що стосується другого пункту анкети – «Чи мали Ви можливість самостійно обирати освітні компоненти з акцентом на ігрову діяльність у Вашому закладі вищої освіти?», то переважна більшість студентів коледжу вважають, що така можливість у коледжі є (89,12% опитаних).

Окрім цього, 5,22% респондентів, що не дали виразно позитивної відповіді на це запитання анкети, все ж таки відповіли у позитивному аспекті – вони позначили важливим для себе наявність вибіркового освітніх компонентів ігрового спрямування. Цей показник ілюструє рис. 4.

Відповіді на наступне запитання анкети: «Чи є достатнім рівень Вашої теоретичної підготовки для успішного застосування на практиці ігрових методик?» – відобразили майже повну однотайність студентів щодо цієї проблеми (95,51% опитаних).

На запитання анкети «Які отримані під час навчання теоретичні знання знадобилися Вам

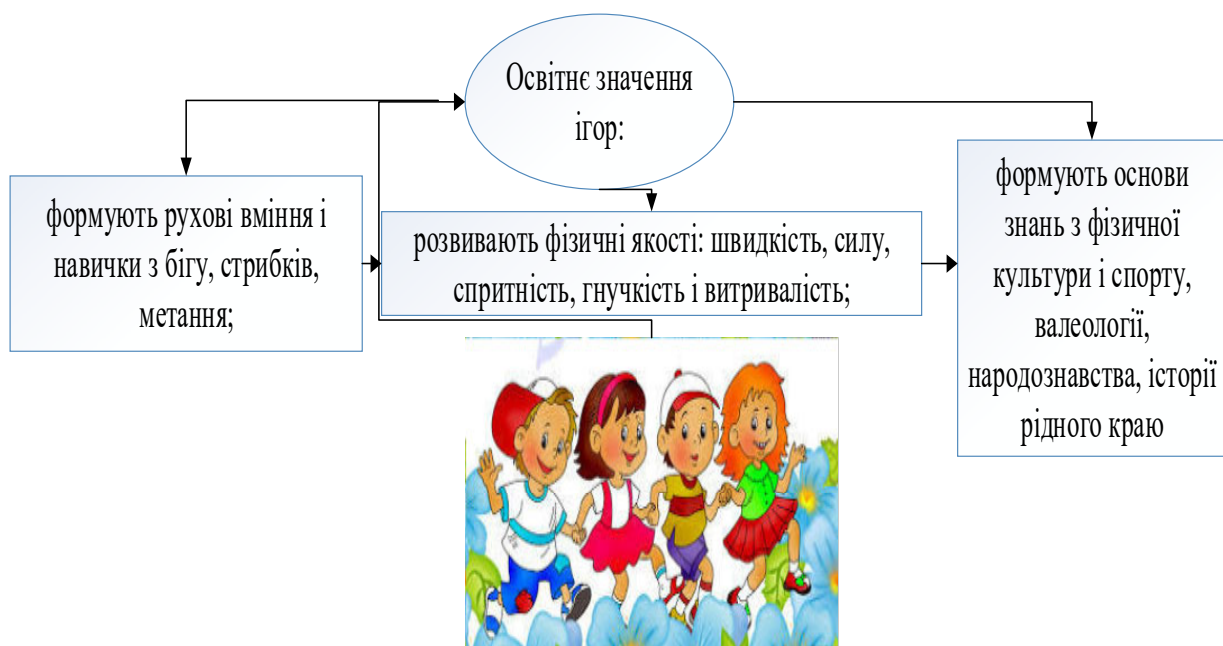


Рис. 2. Освітнє значення рухливих ігор



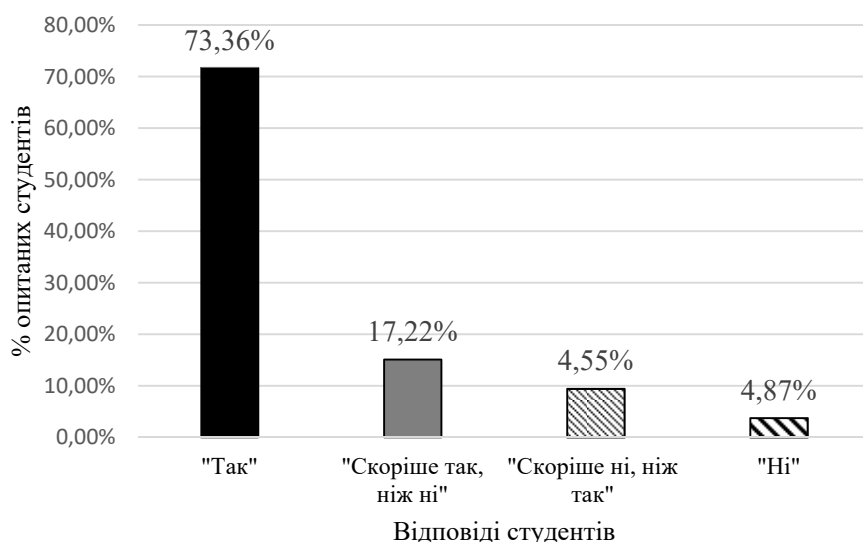


Рис. 3. Суб'єктивне сприйняття наявності у педагогічному коледжі умов для практичної підготовки здобувачами вищої освіти

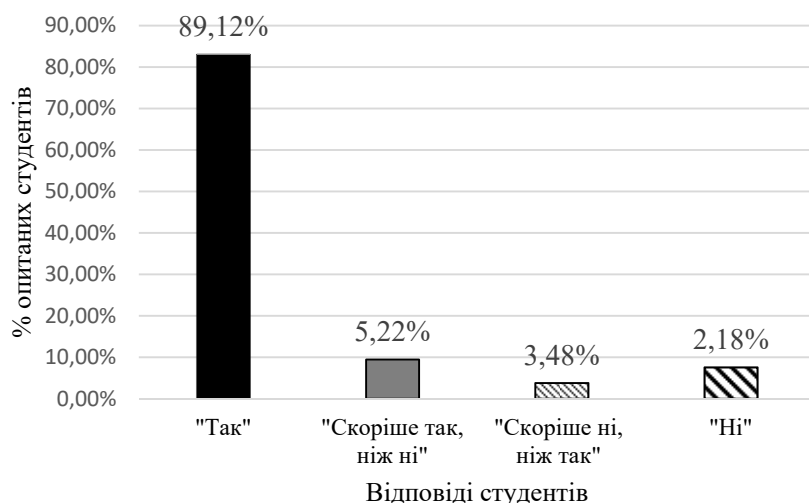


Рис. 4. Суб'єктивне сприйняття студентами важливості різних видів практикумів для подальшої професійної діяльності

для результативного застосування на практиці спортивних ігор та естафет?». Аналізуючи дані опитування студентів з'ясовано, що вони виділяють: уміння ставити навчальну мету і реалізовувати її засобами ігрової діяльності (21,13%); організація позакласної (секційної) роботи в школі (24,81%); уміння створювати творчу атмосферу на уроці (13,33%); уміння індивідуально ставитися до кожного учня та сприяти його особистому успіху (18,44%); техніко-тактичну підготовку (10,58%); уміння діяти у команді (5,51%); здатність до абстрактного мислення, аналізу та синтезу (3,12%); здатність застосовувати знання у практичних ситуаціях (2,15%); здатність вчитися і оволодівати сучасними знаннями (0,93%).

На запитання анкети «Чи виникали у Вас труднощі при проведенні традиційних спортивних або

рухливих ігор з учнями різного віку і статі?» – відобразили майже повну однотайність студентів щодо цієї проблеми (93,84% опитаних).

Із 2022 року в школах України діє нова модельна програма з фізичної культури у 5-х класах, із 2023 року – у 6-х класах. Освіторія дізнавалась, які нові види спорту з'являться на уроках фізкультури у Новій українській школі. Разом із Junior Z та МОН пропонується до викладання на шкільних уроках фізкультури 7 нових видів спорту, застосування яких на практиці потребує постійного розвитку і саморозвитку сучасного вчителя фізичної культури.

Оскільки категорія «розвиток» тісним чином пов'язана з категорією «саморозвиток» ми запитали здобувачів вищої освіти «Що, на Вашу думку, означає поняття «професійний саморозвиток вчителя фізичної культури?»» Це питання анкети

передбачало розгорнуту відповідь. Переважна більшість студентів пов'язує це з «власним удосконаленням, що було виокремлено в окрему категорію контент-аналізу. Загальна частка таких відповідей становила 77,8%. Серед таких відповідей основну кількість становили такі формулювання: «Безперервний процес навчання вчителя фізичної культури Нової української школи та його уміння застосовувати на практиці нові види спорту», «Самостійне вивчення професійно-орієнтованих методик фізичного виховання», «Уміння застосувати на практиці нові види спорту», «Уміння проводити спортивно-масові заходи в НУШ», «Розвиток та вдосконалення професійних здібностей», «Процес, спрямований на досягнення творчої індивідуальності вчителя фізичної культури», «Процес, спрямований на інноваційний розвиток вчителя фізичної культури», «Сучасний вчитель фізичної культури – авторитет для учнів» тощо. Інша суттєва категорія контент-аналізу об'єднувала тавтологічні відповіді («саморозвиток», «індивідуальний розвиток», «коли людина сама розвивається», «самостійний розвиток», «уміння розвиватися» тощо) і становила 22,2%.

Щодо наступного запитання анкети «Які основні компоненти готовності до професійного саморозвитку Ви можете назвати?» було застосовано перший алгоритм контент-аналізу – відповідно, категоріями аналізу були безпосередньо одиниці аналізу. Можна зауважити, що відповіді майбутніх учителів фізичної культури характеризувалися таким спектром характеристик, серед яких за даними контент-аналізу можна виділити наступні ключові категорії: самонавчання (вказали 16,9% досліджених), фахові компетентності (15,2%), цілеспрямованість (19,1%), мотиваційна налаштованість (14,4%), комунікабельність (18,4%), «уміння діяти автономно і відповідально» (8,5%), «стресостійкість до нового» (3,5%), «командна робота» (4%) тощо.

На запитання анкети «На Вашу думку, чи створені у Вашому коледжі

всі необхідні умови для вивчення нових видів спорту?». Зазначимо, що 79,2% опитаних студентів вважають, що в коледжі створені всі необхідні умови для вивчення нових видів спорту. У свою чергу, 15,8% респондентів зауважили, що скоріше ці умови існують, ніж відсутні. Протилежної думки дотримувалося 3,3% опитаних – їхня позиція полягає в тому, що у коледжі такі умови скоріше відсутні, ніж наявні. На повну відсутність відповідних умов вказали 1,7% досліджуваних

Позитивну відповідь на питання анкети «Чи проводились у Вашому коледжі різноманітні заходи, спрямовані на вивчення нових видів спорту?» дали 89,8% респондентів. Контент-аналіз дозволив виявити, що майбутні вчителі фізичної культури в першу чергу зазначали такі форми

роботи, як: «майстер класи» (55,8%), «фахові тренінги» (23,3%), «консультації вчителів-практиків» (34,8%), конференції (51,5%), участь у методичних об'єднаннях вчителів НУШ (6,0%), співпраця зі стейкхолдерами (8,9%), а також інші форми роботи тощо.

Відповідь на питання анкети «Які нові види спорту можуть використовувати майбутні вчителі фізичної культури для формування готовності до професійної діяльності в Новій українській школі?» також потребувала детального пояснення з боку респондентів. Відповідно, категоріями аналізу виступали безпосередньо одиниці аналізу.

Можна зауважити, що відповіді студентів характеризувалися таким спектром характеристик, серед яких, за даними контент-аналізу, можна виділити основні: корфбол (вказали 45,7% досліджених), чирлідінг (19,8%), петанк (17,9%), флорбол (33,9%), регбі-5 (23,9%), бадмінтон (56,5), фризбі алтимат (59,6%) тощо.

Детальний аналіз питання анкети «Чи потрібно майбутньому вчителю фізичної культури володіти високим творчим потенціалом в роботі з учнями різного віку і статі?» показав, що абсолютна більшість опитаних вважає, що майбутньому педагогові потрібно володіти високим творчим потенціалом (96,5%).

Узагальнюючи результати дослідження, необхідно зазначити, що досліджені студенти коледжу вважають свій рівень професійної готовності до застосування на практиці нових видів спорту достатнім для того, щоб виконувати педагогічну діяльність в Новій українській школі.

**Висновок.** Підсумовуючи результати дослідження можна зробити висновки: по-перше, учителям фізичної культури важко відмовитися від переконання, що наявна модель «старої» освіти історично вичерпала свої можливості, перетворилася на архаїчний соціокультурний феномен і є гальмом на шляху радикального оновлення суспільства; по-друге, основним показником діяльності нового українського вчителя фізичної культури має стати «не сума знань, яку він ретранслює учневі, щоб останній засвоїв за час перебування в школі, а ступінь оволодіння сучасними педагогічними технологіями, новими видами рухової активності, сучасними видами спорту.

Аналізуючи сучасний стан застосування ігрових технологій на уроках фізичної культури нами з'ясовано, що 73,36% опитаних студентів задоволені переліком освітніх компонентів, спрямованих на формування навичок застосування ігрових методик на практиці. Показано, що більшість опитаних студентів вважають, що в педагогічному коледжі створені всі необхідні умови для професійного саморозвитку майбутнього вчителя фізичної культури для роботи у Новій українській школі, зокрема: умови для вивчення нових видів спорту;

проводяться «майстер класи» (55,8%), «фахові тренінги» (23,3%), «консультації вчителів-практиків» (34,8%), конференції (51,5%), є можливість участі студентів у методичних об'єднаннях вчителів НУШ (6,0%), створені умови для співпраці зі стейкхолдерами (8,9%).

Аналізуючи дані опитування студентів також з'ясовано, що вони виділяють: уміння ставити навчальну мету і реалізовувати її засобами ігрової діяльності; організацію позакласної (секційної) роботи в школі; уміння створювати творчу атмосферу на уроці; уміння індивідуально ставитися до кожного учня та сприяти його особистому успіху при вивченні традиційних ігрових видів спорту. Майбутні вчителі фізичної культури вважають за необхідне бути професіоналом у своїй справі, прикладають максимум зусиль про підвищенні рівня свого професійного розвитку, намагаються оволодіти високим рівнем адаптованості до нових видів спорту.

#### БІБЛІОГРАФІЧНИЙ СПИСОК:

1. Бех І. Молодший школяр у вікових закономірностях. *Початкова школа*. 2015. № 1. С. 10–13.
2. Великий тлумачний словник української мови. Уклад. і голов. ред. В. Бусел. Київ, 2003. 1440 с.
3. Верховинець В. Весняночка. Ігри з піснями для дітей дошкільного віку та молодших школярів. Київ. URL: <https://kutsenko.udpu.edu.ua/> (дата звернення 15.08.2023).
4. Вольчинський А., Потапюк П., Мельник Т. Національні рухливі ігри у фізичному вихованні дітей дошкільного віку. *Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві*. 2008. Т. 2. С. 46–48.
5. Довбня В. Нова українська школа: спроба філософсько-антропологічного осмислення. *Філософія освіти*. 2018. № 1. С. 240–258.
6. Костенко О. М. Рухливі ігри і естафети як засоби розвитку професійно важливих психічних якостей студентів на пряму підготовки «Початкова освіта». *Вісник Чернігівського національного педагогічного університету*. 2013. Вип. 112(1). С. 175–177.
7. Кругляк О. Рухливі ігри та естафети в школі. Посібник для вчителя. Тернопіль, 2004. 80 с.
8. Моїсеев С. О. Рухливі ігри як важлива складова реалізації компетентнісного підходу до навчання учнів 1–4 класів на уроках фізичної культури у Новій Українській школі. *Спортивні ігри*. 2019. № 2. С. 29–40.
9. Мудрик С. Б. Рухливі ігри від інстинкту до соціалізації. *Фізичне виховання, спорт і культура здоров'я у сучасному суспільстві*. 2010. № 2. С. 14–17.
10. Плахова С. Народні рухливі ігри – важлива складова національної культури і етнопедагогіки. *Збірник наукових праць молодих вчених Дрогобицького державного педагогічного університету імені Івана Франка*. 2012. Вип. 1. С. 169–176.
11. Труш Н. В. Народні рухливі ігри в системі засобів фізичного виховання дітей дошкільного віку. *Педагогічний дискурс*. 2012. Вип. 13. С. 369–372.
12. Турянська М. Рухливі та спортивні ігри як засіб формування інтересу учнів до спортивно-масової роботи в ЗОШ України (середина ХХ – початок ХХІ ст.). *Науковий вісник Південноукраїнського національного педагогічного університету імені К. Д. Ушинського*. 2017. № 3. С. 69–73.